

Lajla.

Skildringer fra Finmarken af J. A. Friis.

(Fortsat.)

XI.

Bryllup.

En Maaned senere sad Laagje i god Behold paa Avojsfjeldet, 6 Mil fra Koutokaino, med sin Hjord og sit Hus-hold, men der var kommen en Misstemning ind i Familien. Ingen var ganske som før. Enhver gik og bar paa Tanker for sig selv. Lajlas Munterhed var borte. Laagje og hans Kone saa det godt og havde en Mistanke om Grunden. Mellet og Lajla omgiktes heller ikke hinanden med den samme Fortrolighed som tidligere. Jaampas Ansigt var mørkt. Hans Jædling, denne unge Pige, som han saa op til som det skønneste, ædlest, rene og helligste paa Guds Jord, bar paa en Sorg, og han sørgede med som Hunden, der ser sin Herres Sorg, men intet formaar at sige eller gøre.

„Lajla,“ sagde Laagje en Dag, vi ser godt alle, at du er bedrøvet, vil du sige mig, din Fader, hvad Grunden er?“

„Det er ingen Ting.“

„Jo, Barn, der er noget i Vejen. Du er ikke som før.“

„Jeg er syg.“

„Ja, du er syg, syg paa Sjæl og Hjerte, derfor er din Kind bleg og dine Øjne saa mørke og tungsynlige. Er ikke Mellet og Jaampa og din Moder ventlige mod dig?“

„Jo, mere end jeg fortjener.“

„Vi vil saa nødig se dig bedrøvet. Du maa se til at blive glad igen. Du skal snart være Brud. Straks efter Jul skal du og Mellet gifte dig.“

„Jeg vil ikke gifte mig.“

„Vil du ikke gifte dig? Du har jo altid holdt af Mellet, og det nye Telt, som I skal bo i, er færdigt, og du og han har tilfammen en smuk Hjord, som I kan leve af og flytte med, hvorhen i vil.“

„Vi kan vente.“

„Saa har du ikke sagt før. Men i Sommer er du bleven forbandet. Gid du aldrig havde sat din Fod paa Garnæs iblandt Daroslægten!“

„Ja, gid jeg ikke havde!“

„Har han forsøgt at forlokke dig?“

„Nej.“

„Har han sjaalet dit Hjerte med smigrende Ord og falske Løfter?“

„Nej.“

„Og dog holder du ganske af ham, og dit Hjerte hænger ved ham?“

„Jeg ved ikke.“

„Glem ham ganske! Riv hans Billede ud af Sind og Tanker! Han lokker dig blot hen til Afgrunden og sviger dig!“

„Ja.“

„Lajla, hør paa din Faders Ord. Du ved, at jeg altid har holdt meget af dig, fra du var ganske lille.“

„Ja, kære Fader,“ sagde Lajla og lagde sit Hoved i hans Skød.

„Men du ved ikke, at jeg har sættet et stort Haab til dig og din kommende Slægt for mig selv og for alle Finner. Du ved ikke, hvilke skønne Drømme jeg har drømt om dig og din Fremtid. Jeg er rig, Lajla. Han, den store, hovmodige Dato er en fattig Stympet imod mig. Jeg kan købe hans Gaard, om jeg vil, eller en meget større Gaard, om jeg har lyst dertil. Og jeg har tænkt mig, at naar du gifter dig med Mellet, saa skal jeg købe eder en stor Gaard ved Kysten blandt Daroerne. Du skal saa Gaard og Hus og Rør og Faar, saa mange du vil have, og du skal kunne leve som Daroerne leve, om du vil, og klæde dig som dem, om du vil, og dine Børn skal du opdrage som Nordmandsbørn, og de skal saa Undervisning og Rundstaber som Landets bedste Børn, og de skal blive mægtige og formaende Slægt efter Slægt. Men deres Slægtmænd skal være Laagje, og naar de blive Præster og Dommere her iblandt os, skal de dog altid mindes, at de stamme fra Finner. Se, dette har jeg tænkt skal se, dette har været mit Livs Maal, og det er endnu mit Alverdens Maal. Og din Moder og jeg og Jaampa skal komme og besøge dig i din store Gaard og sidde som fattige Finner ved Døren og se med Glæde paa dig og dine Børn.“

„Lajla græd, men svarede intet. Hun havde ogsaa haft en Drøm. Den var ikke ulig hendes Faders, og han havde ganske lyst til hendes Drøm og sæt sig efter hendes Dømt, taget Datoen til Svigerfader og ofte med Glæde kommet og besøgt hende. Men han kom ikke, at, han kom ikke! Han svog hende!“

Den oprindelige Bestemmelse var, at Mellets og Lajlas Bryllup skulle saa i Karasjok ved Martedstid efter Jul, da Foll i Mængde kom der. Det skulle være et prægtigt Bryllup. Slægtninge fjernt og nær skulle inviteres og trakteres, og Jaampa vilde formodentlig selv af Lajla saa Lov til at tage sig en Taar over Tærsten i den Anledning.

Men det blev ikke bedre med Lajlas Humør. Laagje og hans Kone samtalede herom, og Konen raadede til at rejse til Koutokaino og holde Bryllup der Søndag før Jul. Hun havde en Anelse om, at Datoen til Martedstid vilde komme til Karasjok og maaske forstyrre Lajlas Hoved værre end før.

Mellet underrettede Lajla om denne Plan og forsøgte at opmuntre hende.

„Hvorfor er du ikke som før, Lajlashedam,“ sagde han, „har jeg gjort dig noget imod, er du vred paa mig?“

„Nej, Mellet, jeg er ikke vred paa dig.“

„Men du er ikke som før mod din gamle Barndomsven og Vegebrosder. Holder du ikke mere af mig?“

„Jo, Mellet.“

„Hvad er det da, som du er saa bedrøvet over? Nu skal vi snart have Bryllup. Om 8 Dage skal vi jo gifte os.“

„Hør, kære Mellet, lad os blive enig om at vente en Stund; lad os vente til jeg bliver frisk og glad og munter igen.“

„Dit Hjerte er bleven saa kolbt mod mig i den senere Tid, Lajla. Det var ikke saa før, men jo koldere du bliver, des stærre bliver min Kærlighed til dig.“

„Der er mange vakkere Piger end jeg, der er Jatos Inga og Unnas Mogga og Aistaks Kate og mange flere.“

„Men ingen som dig, Lajla.“

„Alle disse er bedre end jeg. Synes du ikke om Jatos Inga?“

„Nej, kun om dig og om ingen anden, og kun med dig vil jeg gifte mig.“

„Men jeg ønsker ikke at gifte mig endnu.“

„Du har lovet det. Du bærer min Ring.“

„Du kan saa den tilbage og give den til en anden Pige.“

„Vil du gaa fra dit Ord? Vil du svige mig, Lajla, ligesom Datoen svog dig?“

„Hvad ved du derom? Har du luret?“

„Jeg har dig ved Varden. Jeg var der. Du anede det ikke. Din Hund mærkede mig og var henne hos mig, men du forstod den ikke. Det var godt, at Datoen ikke kom. Var han kommen og havde villet røre ved dig, saa havde jeg min Lasjo færdig, og han var ikke kommen levende derfra.“

„Han reddede mit Liv.“

„Det kunde jeg ogsaa have gjort.“

„Men du kom ikke. Al, Mellet, hvorfor kom du ikke dengang! Alt havde da været anderledes. Men dengang var det ham, som kom!“

„Retop derfor hader jeg ham.“

„Nu er du ond, Mellet.“

„Rald det, hvad du vil, Had til ham eller Kærlighed til dig. Jeg hader Daroerne, jeg tilhaar det, og jeg gør det med Rette, men du, Laagjes Datter du er baneret fra dine Fædre og fra din Slægt. Og dog skal du være min Husfru, og han skal aldrig se dig mere!“

Det led ind paa Jul, og Laagje lavede sig til at bryde op fra Avojsfjeldet og rejste til Koutokaino.

Dagen før Afrejsen påsede Lajla det saa, at hun fik tale alene med sin gamle Ven Jaampa.

„Jaampa, sæt dig her hos mig,“ sagde hun.

„Nu, hvad vil du?“

„Har du nogen Sinde holdt af mig?“

„Ganske lidt.“

„Jeg er saa elendig og bedrøvet.“

„Jeg har set det.“

„Vil du gøre mig en Tjeneste?“

„Saa mange du vill!“

„Jaampa, du har altid gjort, hvad jeg har bedt dig om. Vil du gøre mig en sidste Tjeneste?“

„Ja, ja, sig mig, hvad det er.“

„I Morgen rejser vi til Koutokaino.“

„Og da skal du staa Brud, og vi skal drifte Bryllup og være lykkelige. Men tænke du vil, at jeg ikke skal drifte paa din Bryllupsdag? Nej, det maa du ikke forlange af mig, lille Lajla. Forlang alt muligt, men ikke det. Den Dag vil jeg drifte og være glad.“

„Naar jeg er saa bedrøvet!“

„Hvorfor skal du være bedrøvet?“

„Jeg vil ikke gifte mig med Mellet.“

„Vil du ikke gifte dig med Mellet? Med hvem vil du da gifte dig? Kanske du hellere vil gifte dig med mig?“

„Hellere med dig end med Mellet!“

„Gud forlade dig, Barn, du maa ikke tale saa stegt og sige, at du hellere vil gifte dig med mig. Da maa du sandelig være mere forsvovlet, end jeg har tænkt.“

„Kære, gamle Jaampa, vil du gøre, som jeg siger?“

„Alt, hvad du vil!“

„Vil du rejse til Garnæs?“

„Til Garnæs! Stal jeg rejse til Garnæs, til Datoen!“

„Ja, du skal rejse til Garnæs.“

„Stal jeg tage hans Liv? Stal jeg liste mig ind paa ham, slunge Løsen om hans Hals, trække ham hen til Fosken og kaste ham i Elven, saa han hænger og dingler i Løsen som en Medemart i en Fiskekæm, indtil han er druknet?“

„Nej, nej.“

„Stal jeg binde ham, lægge ham i en Slæde, løse ham hid, kaste ham ned for dig, saa du kan sætte din Fod paa ham og spytte ham i hans troløse Øjne, naar du gaar til Kirken som Brud?“

„Nej.“

„Hvad vil du da, hvad forlanger du?“

„Du skal lade ham se dig.“

„Se mig! Jo, det vilde blive et vakkert Syn! og hvad saa?“

„Naar han ser dig, vil han spørge dig, og du vil da kunne se og forstaa, hvad han tænker.“

„Om hvem, om hvad?“

„Om os alle. Og saa kan du fortælle ham, at Søndag før Jul skal jeg have Bryllup, saa faar du se, om han har glemt mig.“

„Ja vist har han glemt dig. Han narrede dig. Mellet har forstaaet mig det. Han tænker ikke mere paa dig. Han tænker blot paa sine Daropiger. Hvorfor vil du saa bryde dig om ham?“

„Vil du gøre, som jeg siger?“ sagde Lajla med Taarer i Øjnene og saa bønligt paa sin gamle Ven.

„Græd ikke, græd ikke, Barn, jeg skal gaa, jeg skal gaa til Verdens Ende, til Himmerig eller Helvede eller lige ned til hin forbandede Dato, naar du endelig saa vil.“

„Røfste Dag påsedes Telt og Husgeraad i Slæderne, og Laagje, hans Kone, Mellet og Lajla kørte til Koutokaino, men Jaampa blev tilbage med Tjenere for at påse paa Hjorden. Han var naturligvis inviteret med, men han kunde komme senere, sagde han, eller han kunde ogsaa gerne vente, til de kom tilbage fra Kirken og holdt Bryllup hjemme.

Alle saa snart var de løste af Sted, før Jaampa tog sine Ski og en Kantsomme og gik ud til Keskjorden. Der valgte han sig ud en Ken, som Finneerne kaldte „Njirro“. Det er et Dyr, som har den Egenskab, at det nødig vil holde sig blandt Hjorden, men helst sætte ud i Marken og gaa alene. Den er vildere end andre Dyr, men ogsaa roffere i Spræng end almindelige Koroerener. Jaampa lagde Grime og Tømme paa den, og saa lod han den gaa af Sted ned imod Alten, idet han selv stod paa Ski bag efter Kenen

og holdt sig i Koroeremmen. Man kan vide, at det paa denne Maade kan gaa lynende hurtigt eller langt hurtigere, end om man sidder i en Slæde. Op ad Bakke gaar det lettere for Kenen, og ned ad Bakken løber man om Kap med den. Kenen deler sig saa i to, som forstaaer at løse paa denne Maade, og man maa ikke blive stælvende i Koroerne efter nogle Miles Fart.

Al. 12 om Natten til Torsdag var Jaampa paa Højderne ved Raddosjøen oven for Garnæs, men her styrtede Kenen. Dog nu havde han Lien for sig og lod det staa til nedover. Det var Maanenskin, og han var desuden godt kendt.

Da han nærmede Gaarden, gik han lydløst. Han vilde ikke blive bemærket af nogen. Ken Gaardsvinden kom styrrende ud og angreb ham. Men et lynsnart og velrettet Slag af sin Knortekap knuste Jaampa dens Stal, saa den laa død paa Pletten.

„Der har du Betaling, fordi du slubbede Lajlas lille Hund!“ sagde han. Jaampa var ikke blid i Du, og han vilde ingen Støj have. Alt saa i dyb Søvn. Han gik hen til en Sidebygning, hvor han vidste, at Anders Lind saa, og sagde aabnede Døren. Man brugte ikke at laase Dørene indenfra dengang. Lydløst gik han hen over Gulvet og stod foran Sengen. Maanen laskede sine Straaler ind og belyste sjaat baade ham og Lind, som laa og sov.

„Dato,“ sagde Jaampa, „vaagn op!“

Forfærdet og halv sanseløs stirrede Lind nogle Ojeblikke paa Jaampa, sørend han kom til sig selv og lændte ham.

„Jaampa,“ udbrød han og rejste sig op i Sengen, „hvad vil du her, vil du myrde mig?“

„Nej, hørten dig eller nogen af dine. Jeg har dræbt nok i Dag.“

„Hvad er paa Færde, hvorfor kommer du her midt om Natten?“

„Jeg bringer dig en Hilsen.“

„Fra hvem?“

„Fra Lajla.“

„Fra Lajla!“ udbrød Lind, „er der noget galt paa Færde? Hvorledes lever hun?“

„Slet.“

„Er hun syg?“

„Hun er bedrøvet.“

„Hvordi jeg ikke kom?“

„Det ved jeg ikke, men hun har bedt mig om, at jeg skulle rejse hid og fortælle dig, at i Morgen, Søndag, Al. 12 faar hun Brud i Koutokaino Kirke.“

„Det er ikke sandt, du lyver, det er umuligt! Hun skulle jo først gifte sig i Karasjok ved Martedstid efter Jul.“

„Hun bliver viet til Mellet i Morgen Al. 12 i Koutokaino Kirke.“

„Ulykkelige!“ udbrød Lind og kastede sig ned paa Sengen, men for op igen bleg som Døden: „Det maa ikke se, det kan ikke se, det er ikke sandt!“ streg han.

„Jo, du svog hende!“

„Nej, og hundrede Gange nej, jeg svog hende ikke. Min Fader blev dødsyg og jeg maatte lukke hans Øjne. Kunde jeg i den Stund gaa fra ham?“

„Taler du Sandhed? Var det derfor du ikke kom?“

„Ja, intet i Verden skulle ellers have hindret mig.“

„Vilde du da have giftet dig med Finnepigens Lajla?“

„Ja, hun skulle have været min Husfru, hædret og æret som ingen anden.“

„Har du dine Kener, „Stormvind“ og „Tibja“, hjemme?“

„Ja, de er her begge to.“

„Saa tag dine Kestelæder paa, stille, i al Hast, og du skal saa en Koroer over Hjelene, som du aldrig har haft før i dit Liv. Jeg gaar og spænder for.“

„Kan vi naa frem til i Morgen?“

„Klæd dig paa, siger jeg, og væk intet Menneste.“

„Tror du vi kan naa frem?“ siger Lind, da Jaampa kom med de to Kener.

„Jeg ved ikke. Vi kan prøve. Vi kommer i alt Fald ikke for sent til at drifte med i Brylluppet.“

Kensdyrene sprang til Siden, da de kom forbi Hunden.

„Der ligger Koro, Koro er dræbt!“ sagde Lind.

„Ja, jeg slog den, den angreb mig.“

Da de naadede Høden, opdagede han Kenen, som laa der død, og pegede paa den.

„Jeg sprængte den,“ sagde Jaampa, „jeg har kørt 10 Mil med den i 12 Timer.“

Siden blev der ikke bestemt mange Ord imellem dem. Jaampa kørte foran med „Stormvind“, og lod den springe alt, hvad den kunde taale. Men de havde 16 Mil til Koutokaino. Dog, Kenen syntes ogsaa at hige efter at komme frem. Den lændte Hjelene, Søerne og Vejene lige saa godt som Jaampa, og den lidede frivilligt af Sted for at finde gamle Kammerater. Efter 5-6 Miles Fart maatte de hvide et Par Timer. Kensdyrene gav sig straks til at træde op Sneen og Spise Mase. Jaampa gjorde op Tid og stegte et Par Rentunger.

„Sig mig Sandheden, Dato, og lyv ikke,“ sagde Jaampa, han havde rejst sig og stod og støttede sig til sin Stab og saa paa Lind, som laa paa Sneen ved Siden af Tiden, „du vilde have giftet dig med Finnepigens, Laagjes Datter? Er det sandt? Svær dig din dyreste Ed!“

„Saa sandt hjælpe mig Gud!“

„Du vil ikke bedrage hende?“

„Gør jeg det, saa maa du hænges mig i din Lasjo!“

„Jeg bryder mig ikke det mindste om dig. Jeg slog dig gerne ihjel, som jeg slog din Hund, og lod dig ligge her som et Afsel, derfor det kunde glæde eller gavne Lajla. Hun har været min gode Engel, fra hun første Gang sad paa mit Skød. Hun har frelst min Sjæl fra Satan og alle hans Engle af Sten og Træ, som jeg tilbad. Derfor gør jeg, hvad hun siger og hvad hun vil, enten det bliver til Velsignelse, eller Forbandelse, og om jeg saa skal svige baade Laagje, hans Slægt og mit Foll.“

„Jeg har ogsaa bobet mit Liv for hende.“

„Na ja, det var ikke saa ilde gjort. Du vidste ikke dengang, hvem hun var, og ved heller ikke nu, hvem hun er.“

„Hvem hun er? Hun er den smukkeste Pige, jeg nogen Sinde har set.“

„Snat og Sludder!“ sagde Jaampa, han blev næsten vred over dette Udsagn af Foretællelse. „Men hvis Datter er hun? Ved du det?“

„Klart Laagjes, naturligvis!“

„Løgn! Det er ikke sandt. Hun er ikke mere hans Datter, end du er hans Sønn!“

„Hvad siger du, er du gal, Mand?“

„Nej, men jeg tror, at du har sagt Sandhed, naar du forklarer, at du vil gifte dig med hende, og derfor skal jeg nu fortælle dig Ting, som vil saa alt dit Daroblod til at strømme til dit Hjerte som en Flos, som vil gøre dig saa angst, at du farer af Sted som den ulykkelige forfælede, der ser Himmeriges Dør nær ved at lukkes for aldrig mere at aabnes.“

„Hvad mener du,“ sagde Lind og rejste sig op, „et Lajla ikke Laagjes Datter?“

„Nej, siger jeg, nej, hun er ikke hans Datter, hun er en Slægtning af dig, hun er din Kusine, hun er en Datter af din Faders Broder, han, som døde i Karasjok for 20 Aar siden. Barnet reddede vi og tog det til os.“

„Gud i Himlen, at jeg ikke har vidst det før!“

„Du kan tale til, at du ved det nu!“

„Ja, Jaampa, jeg skal talte dig hele mit Liv, men for Guds Skyld vil maa af Sted, straks, intet Minut at tabe. Jeg maa naa frem, jeg skænter dig alt, hvad du vil have af hele min Ejendom, derjom du støtter mig frem, før det er for sent!“

„Jeg gør intet for din Skyld, hovmodige Dato, jeg flyder dig intet, og jeg bryder mig ikke om din Dødt og endnu mindre om dit usle Guds. Jeg lod dig gerne ligge igen her og kørte til Koutokaino med „Stormvind“ og drak mig fuld i Lajlas Bryllup. Men hun vilde ganske os, naar hun saa mig komme alene, eller hun vilde altid komme til at se paa mig med bebrejdede og tungsynlige Øjne; thi hun elsker ikke Mellet, men dig og ingen anden. Derfor kan jeg ikke gøre hende imod, derfor vil jeg atter gøre hende glad, jeg vil se Glædens Taarer i hendes Øjne, som jeg engang saa dem i hendes Moders, naar du kommer, og hun i sin Angest og Rød endelig hører din Stemme og ser dig og kaster sig til dit Bryst, og saa tænkte hun ogsaa talter mig Haanden og siger: „Tat, gamle, sligge Jaampa!“

„Al. er 12,“ sagde Lind og saa paa sit Ur, „det er Søndag, vi maa skynde os, vi maa af Sted igen, jeg bliver vandvittig, derfor vi ikke naa frem i Tid!“

„Jeg ved godt, hvad Tid det er paa Døgnen, du behøver ikke at fortælle mig det af din usle Klokke. Ser du ikke Karlsbognen og Nordstjernen? Men styrer en Ken, saa kommer hun en af os frem, og styrer begge, saa kommer ingen af os til Bryllups.“

Atter gik det af Sted henover de sneklæde, ødselige Højsjeldsvidder.

Zuidertid holdt man i en Stue i Koutokaino paa at klæde Lajla i sin Brudedragt. Hun gjorde Modstand. Hun vilde aldeles ikke tage Brudeklæderne paa sig. Det hører saa til. Finnebruden skal gøre Modstand under Paaklædningen, hun skal græde, klage og jamre sig og sige, at hun ikke vil være Brud, og hun skal til Slutning endog lade sig klæde frem til Alteret. Alt sammen til Tegn paa, at hun er en uslydlig og blufærdig Pige. Det handlede endog engang, at en Brud for Alteret paa Præstens Spørgsmaal, om hun vilde tage A. R. til ægte, ligefrem svarede „Nej“.

„Ja, saa kan jeg ikke vie eder,“ sagde Præsten.

„Jo, jo,“ sagde Bruden, „jeg tænkte, at du vilde spørge mig en Gang til.“

Men hos Lajla var det ikke salet Blufærdighed. Det var fuldt Alvor, det var af en ren Fortvivlelse, og hun gjorde Modstand, græd og bad for sig, at man ikke maatte tvinge hende. Brudepigernes, som skulle klæde hende paa, sendt til Slutning, at hendes Modstand næsten var ubæsfende, at der dog kunde være Maade med at vise sig blufærdig, og at det dog engang maatte tage en Ende.

Omfrider blev hun da paaklædt med Sølvbælte, Sølvkræbe og al anden Stas, som hører til. Derpaa blev hun ledet hen i Kirken og bragt til Sæde ved Siden af Mellet, som var klædt i rød Klædeskuffe. Bleg og forgrædt sad Bruden der med nedslagne Øjne.

„Hvor er Jaampa?“ spurgte hun en Gang og saa sig angstelig om. Ingen vidste, hvor Jaampa var.

„Han kommer ikke! Det er forbi!“ sultede hun og lod sig klæde frem til Alteret, til Forundring for Gaardehjørth, som endnu var Præst i Koutokaino, da det herfortalte tildrog sig, og som godt gentendte hende fra den Tid, da hun gik til Konfirmation. Han havde vistnok ofte set noget lignende før, men aldrig saadan Graad og en saa aabenbar Fortvivlelse, som her syntes at staa afpræget i Brudens Ansigt.

Saa kom to Piger og to Dreng og holdt et stort Tærklæde som en Tronhimmel over Brudeparret. Dette Tærklæde kaldes „Bellet“ og tilhører Kirken. For Brugen af samme betales nogle Stiklinger til Kirken Kasse. Stiklen er særegen for Koutokaino eller bruges i alt Fald ikke andet Steds i Finmarken. Den er rimeligvis kommen fra Sværrig og har veldigholdt sig i Koutokaino fra den Tid, da dette var et svensk Sogn.

Kirken var aldeles fuld af Finner, klædt i deres Vinterdragter. Præsten tog Alterbogen, vendte sig mod Brudeparret og begyndte at tale til dem, men han fik kun sagt nogle faa Ord, da der ned ved Kirkesøren pludselig blev en forfærdelig Støj. Døren blev voldsomt revet op, og ind styrkede en høj Mand, klædt i Finnedragt. Han stødte alle voldsomt til Side, saa de tumlede baade hid og did, og trængte sig op imod Alteret, idet han streg som en af-sindig:

„Stands Præst, hold inde Præst, for Guds Skyld stands!“

„Hvem dober at komme her og forstyrre Kirken Fred? Hvem er du?“ raabte Hjørth.

„Jeg er Anders Lind,“ siger denne, idet han trænger sig frem til Alteret, puffer Mellet til Side og tager Lajla, som er nær ved at segne om, op i sine stærke Arme. Hun har hørt, set og kendt ham.

„Du er ikke gift, Lajla,“ siger Lind, „du er ikke hans Husfru?“

„Nej.“

(Fortsættelse.)

*) af oldn. Vell, fint Løj (Latin. Valla eller Vallium, Mantel, Forhang, Rommelsgj.)